Uit een zomer zonder tijd,
Toen alles nog 'ooit' en 'nieuw' was
Kwam een jongetje met gestrekte armpjes
Op een drafje op me toelopen.

Als een jong hondje verkent hij snuffelend
De maskerade waarin hij die middag te gast was.
In dit theater vol betovering liegen figuranten
Strategisch om hem heen zwijgend hun leven.

Hopend hun verloren horizonten ooit
In zijn vragende ogen terug te zien.
Af en toe nemen ze nieuwe poses aan.
Dan wordt nog harder alsof gedaan.

Midden in het tableau zit de koning van de tijd:
Hij voelt de vilten rand van zijn hoed;
En bijna streelt hij zijn wandelstok.
Zijn wereld glijdt hem door de vingers.
Achter zijn mistige ogen sneeuwen
De geluiden van zijn laatste zomer dicht.

's Nachts als meest de dieren rusten
Staart zij, de moeder door het raam en waakt
Over vuur, goden en een geruste slaap.
Door de kamers draagt ze de maan.
Met duizend moederlijke handen is ze dit huis.
Alleen zij hoort het kraken van de spanten.
Kevers knagend aan haar herinneringen.

En zij, de zuster, strijkt vluchtig, achteloos
Nog maar eens een hand over de stof
Van haar jurk waarna de hele wereld
Soepel in zijn vertrouwde plooien valt.

Opgesloten in hun werkelijkheden en wanen
Kleuren hun dagen in tinten eenzaamheid.
Soms gaan hun ogen even op een kier
En gunnen het jongetje een blik in hun gestolde tijd.
Tot zacht een hand hem zegt: 'Tot hier...'

Hun verleden gaat opnieuw op slot.
Hun voorbijgaan gaat maar door.
Zij torsen enkel verlies
Maar dat zagen zij alleen.

Om hun glimlach, om hun handen
Hangt een geur. Zo ruikt dus groter zijn
En ouder en angstvallig zwijgen.

Ze laten hem maar wat rennen
Door zijn hondse landschappen.
Vijf passen verder is hij al vergeten
Hoe weerloos hun verdwalen rook.

Na zestig jaar in een zwart-wit visioen van 6 op 9 cm
Roerloos de tijd doorstaan te hebben
Is hij plots uit die zonnige zomermiddag in 1956
Met open armpjes op me toe gestapt.

Oog in oog met een mij toegewezen kind
Blijk ik een moeilijk bewoonbare voogd.
Tussen ons blijft het ijzig stil.
De weg naar mijn hand loopt over
Traag ontdooiende herinneringen.

Met boordevolle woorden speldt
Hij me, onwillig luisteraar,
Verhalen uit duizend en één jeugd op de mouw.

Wat moet ik daarop antwoorden?
Wat hem zal overkomen krijg ik maar niet over de lippen:
Dat leven reizen is in een gehuurd lichaam.
Alleen; tussen vreemden overlevend
In de gebaren van vele ikken.
Dat hij zichzelf zal verzinnen vermomd
In wie hij dacht dat anderen hem dachten.
Dat alles een kooi is waarin hij
Onontkoombare eendere dagen uitzitten moet.
Dat het één doorgestoken kaart is;
Het spel kort; het einde ongelegen.
Het verlies onophoudelijk; onoverkomelijk.
Dat hij eens wetend en oud, kinderlijk
Zal wachten op zijn laatste geboorte.

Vanavond zal hij moe zijn.
Ik zal mijn gevonden diertje vaderlijk toedekken.